

Adını Unutan Kadın 4

– KOCAMANOĞLU · 25 Eylül 2025

“Ben kimim?” “Neden buradayım?” sorularının sonsuz yankısında kaybolmak...

Kelimeler, sadece birer işaret değil, aynı zamanda ruhun en mahrem labirentinde atılan adımlardı. Aynaya bakmak, dış dünyaya açılan bir pencereyse; yazmak ise içsel bir yolculuktu. Ve bu yolculuk, bazen insanı kendi karanlığına, bazen ise en saf ışığına götürürdü.

İşte bu yüzden, o satırlarla yüzleşmek; kendi varoluşunun en çıplak ve en gerçek haliyle karşılaşmak demektir. Çünkü o satırlarda saklıydı, kendini inkâr ettiği, korktuğu ve unuttuğu kadın; Vedia'nın gerçek özü...

Ve her yazışında, o kadın biraz daha görünür oluyor, biraz daha canlanıyordu. Belki de en büyük savaş, damarlarında akan serum değil, içinde sakladığı sessizliği yıkmaktı.

Ve Vedia, o savaşa başlamak üzereydi.

Ayna, yüzeydeki suretini yansıtırdı ona; bedeninin çizgilerini, yılların izlerini, dış dünyaya ait bir yansıma... Ama o yansıma, onu tam anlamıyla anlatmazdı. Çünkü insan, yalnızca dış görünüşünden ibaret değildi. İçinde, gözle görülmeyen, dokunulamayan bir pencere vardı. Ne cama benziyordu ne çerçevesi vardı. Ne dışarı açılıyor ne tam olarak içeri bakıyordu.

Ama oradaydı—göğsünün tam ortasında, kaburgalarının ardında bir boşluk gibi. Bir göz gibiydi bu pencere. Her şeyi görüyor ama hiçbir şeyi değiştiremiyordu.

Bu pencereyle yaşıyordu Vedia.

Sabah kalkarken onun buğusuyla uyanıyor, geceleri onun karanlığına düşüyordu. Gözkapaklarını

kapatsa bile kapanmıyordu o pencere. Çünkü gözün dışında değil, varlığın içindeydi.

Oradan bakınca hayat bulanıktı.

Sesler uzaktan, insanlar plastikten yapılmış gibi geliyordu.

Sanki herkes simüle edilmiş bir tiyatro sahnesinde rolünü oynarken, o sadece kulisten izliyordu. Kendi bedeninin içine sıkışmış, kemik duvarlarla çevrili bir hücrede nefes alıyordu ama yaşamıyordu.

Bazen o pencere kıpırdıyordu içinde. Oynayan bir kapak gibi. Aralandığında, geçmişin çığlıkları doluyordu içeri.

Çocukken görmezden gelinen, susturulan anlar, annesinin gözüne bakıp bir anlam beklediği ama karşılığında sadece sessizlik aldığı o anlar. Bazen de geleceğin boşluğu görünüyordu o pencereden: Ne olacağı değil ne olmayacağı parlıyordu.

Âşık olmayacağı biri, kuramayacağı bir ev, büyütemeyeceği bir çocuk, yürüyemeyeceği bir yol... O pencere umut vermek için değil, gerçekle hayal arasındaki farkı keskinleştirmek için açılmış gibiydi.

Doktorlar vücuduna baktığında o pencereyi görmüyorlardı. "Gayet sağlıklısın." diyorlardı. Ama o pencereden bakınca her şey çürük görünüyordu.

Kemikleri incelmışti, karaciğeri yorgundu, kalbi ritmini unutmaya başlamışti.

Ve o pencere, her gün biraz daha genişliyordu.

Sanki bir gün, içinden kendisini tamamen çekecek; onu kendisinden alıp başka bir boşluğa yutacaktı.

Belki de pencere, bir geçitti. Ölüm değil, ama unutulma denen o daha derin kuyuya inen bir geçit.

Ve Vedia, o pencerenin ardında kalan tek şeydi artık.

Geriye bakıyor ama geri dönemiyordu.

İleriye bakıyor ama gidemiyordu.

...

Devamı var

...

Ga-310725